

Sygn. akt I KK 252/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **B. B.**

obwinionego z art. 87 § 1a k.w. i art. 88 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu

z dnia 17 lutego 2022 r., sygn. akt II W 83/22

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w jego punkcie 1 co do
rozstrzygnięcia o karze grzywny i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Kędzierzynie – Koźlu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie – Koźlu wyrokiem nakazowym z 17 lutego 2022 r., sygn. akt II W 83/22, uznał B. B. za winnego popełnienia wykroczeń z art. 87 § 1a k.w. oraz z art. 88 k.w., za które to czyny wymierzył obwinionemu karę 600 zł grzywny (pkt 1). Na podstawie art. 87 § 4 k.w. w zw. z art. 29 § 1, 2, 3 k.w., orzekł także wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na

okres 8 miesięcy (pkt 2), rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie wydatków postępowania (pkt 3).

Wyrok Sądu Rejonowego nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 16 marca 2022 r.

Kasację od tego orzeczenia, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść obwinionego, wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 87 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu za wykroczenie popełnione w dniu 25 stycznia 2022 r., na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 9 § 2 k.w., kary grzywny w wysokości 600 zł, podczas gdy zgodnie z treścią art. 87 § 1a k. w. z art. 87 § 1 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r., kara grzywny mogła być wymierzona w wysokości nie niższej niż 2 500 zł.

Skarżący wskazując na powyższy zarzut wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego należało ją uwzględnić na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Trafnie podniósł skarżący, że Sąd Rejonowy wymierzając obwinianemu B. B. za przypisane mu wykroczenia karę grzywny, rażąco naruszył wskazane w *petitum* kasacji przepisy prawa materialnego. Z dniem 1 stycznia 2022 r., na mocy art. 3 ustawy z 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2328), zaostreniu uległ zakres odpowiedzialności wobec sprawców wykroczeń z art. 87 § 1 k.w. Sprawca dopuszczający się opisanego w tym przepisie zachowania, podlega aktualnie karze aresztu albo grzywny nie niższej jednak niż 2500 zł. Tej samej karze podlega również ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w sferze zamieszkania lub w sferze ruchu inny pojazd niż określony § 1 (art. 87 § 1a k.w.).

B. B. przypisano czyny z art. 87 § 1a k.w. oraz art. 88 k.w. (zagrożone karą grzywny) przyjmując, że stanowią one zbieg wykroczeń o jakim mowa w art. 9 § 2

k.w., co było podstawą do wymierzenia mu łącznie kary w granicach zagrożenia określonego w przepisie przewidującym najsurowszą karę, czyli na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w.

W tej sytuacji oczywiste jest, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny nie mogła być niższa niż 2 500 zł. Wprawdzie zgodnie z art. 24 § 1 k.w. grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5 000 zł, jednak zasada ta obowiązuje, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Ustawodawca w sposób wyraźny zastrzegł zatem, że na gruncie regulacji szczególnych istnieje ustawowa możliwość odstępstwa od przyjętych we wskazanym przepisie granic i taką właśnie modyfikację zawiera art. 87 § 1 k.w. (oraz art. 87 § 1a k.w.), przewidując grzywnę minimalną, wyższą wszakże niż określona we wskazanym wyżej przepisie ogólnym. Zauważyć także należy, że mocą cytowanej na wstępie ustawy, w odniesieniu do sprawców wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, ustawodawca podwyższył jednocześnie górną granicę kary grzywny, ustalając w § 1a art. 24 k.w., iż za wykroczenie określone m. in. w art. 87 § 1 k.w. grzywnę wymierza się w wysokości do 30 000 zł.

Sąd Rejonowy wymierzając B. B. za przypisane wykroczenia karę grzywny w wysokości 600 zł, rażąco naruszył przywołane przez skarżącego przepisy, skoro orzekł grzywnę poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W tej sytuacji wyrok Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu w zaskarżonej części należało uchylić, a sprawę przekazać celem jej ponownego rozpoznania w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary, tak, aby została ona – zgodnie z przytoczonymi w niniejszym uzasadnieniu uwagami – określona w sposób czyniący zadość ustawowo określonym granicom.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.